

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **M. A.**, narozená X
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
se sídlem se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-8015/DP-2021, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shoda s prvopisem potvrzuje M. S.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 18 456 Kč, a to do rukou zástupce žalobkyně advokáta Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nevydal rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-8015/DP-2021.
2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 31. 3. 2021 podala na Generálním konzulátu České republiky v X žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“). Žalobkyně je manželkou držitele povolení k trvalému pobytu na území, s nímž a s jejich dvěma nezletilými dětmi sdílí společnou domácnost. Žalovaný žádost žalobkyně zamítl, odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „komise“) ze dne 9. 11. 2022, č. j. MV-160256-4/SO-2022, zamítnuto. Žalobkyně proti rozhodnutí komise brojila žalobou, již bylo rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2023, č. j. 51 A 91/2022-64, vyhověno; rozsudek nabyl právní moci dne 16. 3. 2023.
3. Po vrácení věci k dalšímu řízení byla žalobkyně žalovaným opakovaně vyzývána k odstranění vad své žádosti, a to dne 2. 5. 2023, 29. 6. 2023 a 31. 8. 2023 k doložení téhož dokladu – o zajištění prostředků k pobytu na území. Žalobkyně na každou výzvu ve stanovené lhůtě reagovala. Současně se však žalobkyně obrátila dne 16. 8. 2023 na komisi s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti, jelikož měla za to, že žalovaný je nečinný. Žalobkyně dle svého přesvědčení již prokázala, že splňuje podmínky pro vydání požadovaného povolení, tedy doložila značné množství dokladů o příjmech manžela, které převyšují součet částek životního minima členů její rodiny a částky normativních nákladů na bydlení pro byty vlastníků, jak vyžaduje § 42b odst. 1 písm. d) ZPC. Postup žalovaného spočívající v činění opakovaných výzev vůči žalobkyni, a to se značným časovým odstupem, považovala žalobkyně za nezákonný a za nepřipustně a nepřiměřeně zasahující do jejích práv a zájmů, ale i práv a zájmů manžela a nezletilých dětí.
4. Komise však žádné opatření proti nečinnosti neučinila s odůvodněním, že dosud neuplynula lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně podle § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 ZPC, která činí 270 dnů ode dne podání žádosti. Tato lhůta dle názoru komise počala znovu běžet dnem doručení rozsudku sp. zn. 51 A 91/2022 žalobkyni.
5. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, dle něhož pokud je rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro nové rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí. Zásadně by tedy po vrácení věci k novému projednání či dalšímu řízení měl dle žalobkyně správní orgán postupovat tak, aby byl následován závazný právní názor odvolacího správního orgánu či soudu, a to bez zbytečného odkladu.

6. Dle rozsudku sp. zn. 51 A 91/2022 byla žalobkyně správními orgány nesprávně vyhodnocena jako bezpečnostní riziko. Před tím, než si žalovaný v předcházejícím řízení opatřil utajované informace, byla přitom žádost žalobkyně, byť nepravomocně, kladně vyřízena (žalobkyně o tom byla v úvodu roku 2022 vyrozuměna prostřednictvím informačního systému). Při reflexi závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku sp. zn. 51 A 91/2022, ale i průběhu řízení o žádosti žalobkyně před vydáním tohoto rozsudku měl žalovaný postupovat tak, aby mohla být žádost žalobkyně neprodleně kladně vyřízena. Ke dni nabytí právní moci rozsudku sp. zn. 51 A 91/2022 již uplynuly 2 roky ode dne podání žádosti žalobkyní, přičemž samotnou délku řízení nezavinila žalobkyně, nýbrž nezákonnost rozhodnutí správních orgánů.
7. Žalobkyni jakožto manželce cizince s povoleným trvalým pobytem na území vyplývá ze směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice“), právní nárok na vydání pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny. Pro vydání tohoto typu pobytového oprávnění stanoví § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 ZPC lhůtu 270 dnů ode dne podání žádosti. Ač si je žalobkyně vědoma, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23, shledal zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o tomto typu žádosti eurokonformní, nelze odhlížet od podstatné změny právní úpravy, která nastala po vydání tohoto rozsudku. Dikce čl. 5 odst. 4 směrnice výslovně předpokládá, že by mělo být rozhodnutí žadateli sděleno co nejdříve, nejpozději devět měsíců ode dne podání žádosti. Ve shodě s tím stanovoval § 169 odst. 1 písm. c) ZPC, ve znění účinném do 14. 8. 2017, že žalovaný by měl vydat rozhodnutí bezodkladně, a nelze-li tak učinit, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 270 dnů. S účinností od 15. 8. 2017 však byla úprava lhůty pro vydání rozhodnutí o tomto typu žádosti přesunuta do § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 ZPC, který již s bezodkladným rozhodováním správního orgánu výslovně nepočítá a stanovuje pouze lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 270 dnů, a to bez ohledu na individuální okolnosti daného případu.
8. Za této situace nelze považovat závěry rozsudku sp. zn. 5 Azs 151/2017 za přílehlavé na projednávanou věc, jelikož měla-li by po každém zrušení nezákonného správního plynout znovu lhůta 270 dnů, trvalo by správní řízení ve svém souhrnu zjevně nepřiměřeně dlouhou dobu, což jistě nebylo záměrem unijního ani vnitrostátního zákonodárce. Současně by takový výklad příslušných ustanovení ZPC a správního řádu nebylo možné považovat za souladný se zněním, smyslem a účelem směrnice o právu na sloučení rodiny, základními zásadami činnosti správních orgánů a požadavkem na ochranu základních práv a svobod jednotlivce (respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a ochrany nejlepšího zájmu nezletilých dětí dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte).

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, resp. odmítnout. Uvedl, že nebyl a není nečinný. Spis mu byl po vydání rozsudku sp. zn. 51 A 92/2022 vrácen dne 28. 3. 2023 a od té chvíle činí nezbytné úkony za účelem vydání nového rozhodnutí.
10. Žalovaný odkázal na usnesení komise ze dne 14. 9. 2023, č. j. MV-139258-3/SO-2023, jímž nevyhověla žádosti žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti s tím, že zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí dosud neuběhla (věc byla žalovanému vrácena k novému projednání dne 27. 3. 2023). Žalovaný podotkl, že žaloba postrádá bližší konkretizaci či argumentaci jeho tvrzené nečinnosti. Měl za to, že žalobkyně nevyčerpala prostředky k

Shoda s prvopisem potvrzuje M. S.

ochraně proti nečinnosti, jelikož komise nekonstatovala nečinnost žalovaného. Domnívali se žalobkyně, že je žalovaný nečinný, měla opětovně podat návrh na učinění opatření proti nečinnosti, nikoli podat žalobu. Spolu s doplněním spisového materiálu žalovaný zopakoval, že žalobkyně nevyčerpala prostředky k ochraně proti nečinnosti (další usnesení komise ze dne 9. 1. 2024, č. j. MV-209247-3/SO-2023). Dle žalovaného je to žalobkyně, kdo protahuje správní řízení tím, že dne 3. 1. 2024 při nahlížení do správního spisu sdělila, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří do 30 dnů.

Další vyjádření

11. V replice žalobkyně poukázala na to, že po dobu, která jí byla opakovaně poskytnuta k odstranění vad žádosti, a to celkem 44 dnů (20 + 10 + 14 dnů), nedošlo k přerušení správního řízení, jak se mylně domnívá žalovaný. Žalobkyně totiž byla vyzývána formou výzvy, nikoli usnesením, jímž by bylo správní řízení dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno. Žalobkyně k tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 2 Azs 326/2015-31, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2023, č. j. 54 A 42/2023-35.
12. Stran vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti žalobkyně citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2023, č. j. 9 Azs 194/2023-40, bod 15, dle něhož je podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti splněna i tehdy, je-li lhůta stanovená nadřízeným správním orgánem nepřiměřená a žalobce podá žalobu před jejím uplynutím. Žalobkyně zopakovala, že považuje lhůtu 270 dnů, na níž odkazuje komise, za nepřiměřenou. Dodala, že se znovu obrátila na komisi, ta však již výše zmíněným usnesením ze dne 9. 1. 2024 žalobkyni sdělila, že lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně neuplynula, jelikož došlo k přerušení jejího běhu po doručení jednotlivých výzev k odstranění vad žádosti žalobkyni, s čímž žalobkyně z výše uvedených důvodů nesouhlasila.
13. Žalovaný následně soudu doslal spisový materiál s tím, že dne 25. 1. 2024 byla vydána předkládací zpráva č. j. OAM-8015-80/DP-2021, kterou bylo navrženo vydat žalobkyni povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně se dne 11. 1. 2022 dostavila na pracoviště žalovaného za účelem odebrání biometrických údajů. Nyní je žalobkyně objednána na termín 11. 3. 2024, aby se dostavila na pracoviště žalovaného za účelem převzetí biometrické karty.

Jednání před soudem

14. Při jednání dne 19. 2. 2024 žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku, odkázala na svá písemná podání a shrnula svou argumentaci. Ke sdělení žalovaného, že vydal předkládací zprávu, žalobkyně uvedla, že na žalobě trvá. K vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně totiž s ohledem na dikci § 169t odst. 7 písm. a) ZPC dosud nedošlo, neboť nedošlo k převzetí biometrické karty žalobkyní. Žalobkyně též poukázala na fakt, že ve správním řízení předcházejícím rozsudku sp. zn. 51 A 91/2022 rovněž došlo k vydání kladné předkládací zprávy (kterou není žalovaný vázán), načež změnil své procesní stanovisko. Dodala, že k pořízení biometrických údajů dne 11. 1. 2022 nedošlo, budou tedy zřejmě pořízeny až dne 11. 3. 2024. Žalovaný se z jednání omluvil, soud proto jednal v jeho nepřítomnosti.
15. K návrhu žalobkyně soud provedl důkaz – omluvu žalobkyně vztahující se k odebrání biometrických údajů dne 11. 1. 2022.

Shoda s prvopisem potvrzuje M. S.

Posouzení žalobních tvrzení

16. Soud v mezích žalobních tvrzení přezkoumal postup žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí [§ 81 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
17. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Podle § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 ZPC *o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 270 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.*
19. Podle § 169t odst. 7 písm. a) ZPC *v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti, vydání osvědčení o registraci nebo povolení k přechodnému nebo k trvalému pobytu se vydáním rozhodnutí rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu, jde-li o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo prodloužení jeho platnosti.*
20. Soud předně konstatuje, že žalobkyně bezvýsledně vyčerpala prostředky k ochraně proti nečinnosti. Nelze tak přisvědčit názoru žalovaného, že žalobkyně nesplnila podmínku pro věcné projednání nečinnostní žaloby dle § 79 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný se mýlí, považuje-li za vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti pouze situaci, kdy nadřízený správní orgán konstatuje nečinnost a učiní opatření proti ní. Za bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti je třeba považovat i situaci, kdy nadřízený správní orgán žádost účastníka správního řízení usnesením zamítne podle § 80 odst. 6 správního řádu. Žalobkyně tedy bezvýsledně vyčerpala prostředky k ochraně proti nečinnosti v okamžiku, kdy jí bylo oznámeno usnesení komise ze dne 14. 9. 2023, č. j. MV-139258-3/SO-2023; další usnesení komise je v tomto ohledu již irelevantní. Lze dodat, že odkaz žalobkyně na rozsudek sp. zn. 9 Azs 194/2023 je bezpředmětný. V projednávané věci totiž nedošlo k tomu, že by komise konstatovala nečinnost žalovaného a učinila opatření proti ní spočívající ve stanovení nepřiměřeně dlouhé lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaným – soud opakuje, že komise žádosti žalobkyně nevyhověla (v obou usneseních).
21. Pokud jde o lhůtu pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně, ta běžela žalovanému znovu ode dne právní moci zrušujícího rozsudku sp. zn. 51 A 91/2022, tj. ode dne 16. 3. 2023. Soud k tomu odkazuje na rozsudek sp. zn. 5 Ans 6/2009 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011-95. Z obou zmíněných rozsudků přitom vyplývá, že správnímu orgánu běží znovu celá zákonem stanovená lhůta pro vydání správního rozhodnutí.
22. Soud nemá za to, že by se tento jednoznačný judikatorní závěr neměl uplatnit v projednávané věci. Rozsudek sp. zn. 5 Azs 151/2017 shledal zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o předmětném pobytovém oprávnění eurokonformní. Učinil tak ve vztahu k ZPC ve znění účinném do 14. 8. 2017, následná úprava však tuto lhůtu nezměnila, toliko ji přesunula do jiného paragrafu, a současně vypustila, že se má rozhodnout bezodkladně. Nedošlo tedy k podstatné změně právní úpravy, závěry rozsudku sp. zn. 5 Azs 151/2017 jsou tedy nadále aplikovatelné. Soud pro úplnost připomíná, že zásada rychlosti tak jako tak vyplývá ze základních zásad činnosti správních orgánů (§ 6 odst. 1 správního řádu).
23. O tom, že žalovaný nemohl rozhodnout bezodkladně, svědčí okolnost, že žalobkyni opakovaně vyzýval k odstranění vad žádosti. Žalobkyně v žalobě neuvedla konkrétní námitky proti opodstatněnosti těchto výzev, kromě obecného tvrzení, že předložila

dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Pokud jde o odstupy mezi výzvami, soudu se nejeví nepřiměřené, ostatně žalobkyně žádala o prodloužení lhůt k vyhovění žádostem.

24. Žalobkyni je ovšem nutno přisvědčit v názoru, že žádnou z výzev žalovaného – ze dne 28. 4., 28. 6. a 30. 8. 2023 – nedošlo k přerušení řízení, potažmo ke stavění lhůty pro vydání rozhodnutí. O přerušení řízení musí být rozhodnuto usnesením dle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu. Samotná výzva dle § 45 odst. 2 správního řádu nepostačuje, a to ani v případě, kdy žalovaný do textu jejího odůvodnění zahrnul sdělení, že po dobu výzvou stanovené lhůty pro odstranění vad žádosti neběží lhůta pro vydání rozhodnutí.
25. Soud proto konstatuje, že lhůta 270 dnů pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobkyně uplynula žalovanému v pondělí 11. 12. 2023. K tomuto dni nebylo vydáno rozhodnutí o žádosti žalobkyně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, Sb. NSS 2785/2013, je nečinnost objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 Azs 221/2021-32, Sb. NSS 4284/2022, *„nečinnost stěžovatele nelze ospravedlnit tím, že dal přednost tomu, aby – jak sám uvedl – rozhodoval podle zákona a aby všechny doklady předložené k žádosti skutečně prokazovaly, že žalobkyně splňuje podmínky pro vydání zaměstnanecké karty, namísto toho, aby dodržel lhůtu stanovenou zákonem. Jeho zákonnou povinností je totiž zajistit vše popsané – v řízení o žádosti žalobkyně je povinen splnit všechny své povinnosti stanovené správním řádem a zákonem o pobytu cizinců, a to včetně dodržení lhůt, které zákon o pobytu cizinců stanoví k vydání rozhodnutí (viz § 169t tohoto zákona).“*. Jinými slovy žalovaný byl povinen v zákonné lhůtě zajistit vše potřebné pro vydání rozhodnutí a také ho vydat, což neučinil, čímž se stal nečinným. Tezi žalovaného, že řízení protahuje žalobkyně, nelze přisvědčit, neboť žalobkyně byla k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí vyzvána dne 20. 12. 2023, tedy až poté, co žalovanému uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí.
26. Soud se dále zabýval tím, jaký vliv má na posouzení věci okolnost, že žalovaný dne 25. 1. 2024 vydal kladnou předkládací zprávu týkající se žádosti žalobkyně (soud totiž vychází ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Azs 408/2017-24, se vydáním rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území (zaměstnanecká karta) rozumí převzetí průkazu o povolení k pobytu. Vydáním rozhodnutí o žádosti o takový dlouhodobý pobyt však nelze rozumět vydání předkládací zprávy ani interního pokynu k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu. Citovaný rozsudek je aplikovatelný na projednávanou věc, neboť ačkoli se jedná o jiné pobytové oprávnění, v obou případech dojde k vydání správního rozhodnutí až převzetím dokladu [§ 169t odst. 7 písm. a) ZPC], zde biometrické karty – průkazu o povolení k dlouhodobému pobytu.
27. Soud uzavírá, že vyhotovením předkládací zprávy dne 25. 1. 2024 nedošlo k vydání správního rozhodnutí. Pro úplnost lze dodat, že na výše uvedeném nic nemění ani okolnost, že dle § 169t odst. 8 a 9 ZPC neběží lhůta pro vydání rozhodnutí od vyhotovení předkládací zprávy do doby převzetí průkazu o povolení k pobytu. Lhůta již uběhla, přičemž dle rozsudku sp. zn. 1 Azs 408/2017 *„[l]hůta, která již uběhla (a tudíž již neběží), se přirozeně již nemůže stavět (srov. obdobně závěr vyslovený v rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. pod č. 2871/2013 Sb. NSS.“*

Závěr

28. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný je k dnešnímu dni nečinný, žaloba je důvodná, a proto podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod OAM-8015/DP-2021, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Tato lhůta je přiměřená, jelikož žalovaný již provedl všechny podstatné kroky směřující k vydání rozhodnutí.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byla žalobkyně ve věci zcela úspěšná, uložil soud žalovanému zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze čtyř úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, dvakrát písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba a replika, účast na jednání) a dále náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 856 Kč. Celkem tak náklady řízení činí 18 456 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2024

Milan Tauber v.r.

předseda senátu

Shoda s prvopisem potvrzuje M. S.